До агресивних заяв південнокорейської маріонетки США — Лі Син Мана.

Рука, в руці авоська, а в ній корейська лісинмоська.

Мал. БЕ-ША

П е р е ц ь

№ 14. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1954 р. Рік видання XIV ЦІНА 1 КРБ.

НА ВСЕСОЮЗНІЙ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІЙ ВИСТАВЦІ

Мал. С. САМУМА

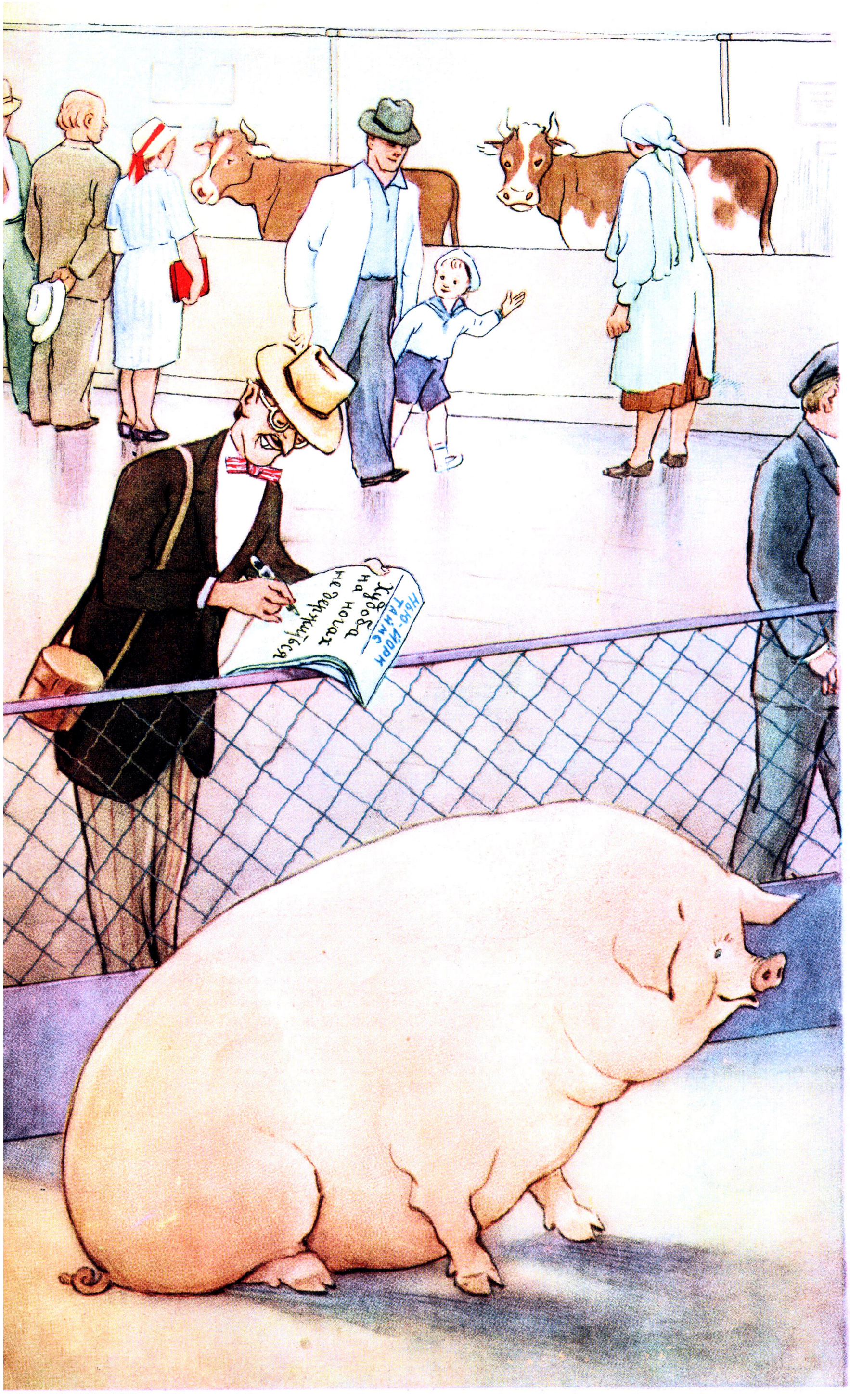

Два рекорди: перший — у свинарстві, другий — у свинстві.

Євген БАНДУРЕНКО

ПЛУТАНА АДРЕСА

perec-ua.
perec-ua.

Крутоярівська артіль
«У єднанні сила»
Посівну раніше всіх
В області скінчила.

З управління агроном
В телеграмі грима:
«Чом сівбу ви затягли
Так неприпустимо?»

«Що за напасть?» — голова
Дзвонить агроному.
«Заспокойтесь,— той йому,—
Ви тут ні при чому.

Телеграму надіслать
Мали ми «Прогресу»,
Та, як бачите, на жаль,
Сплутали адресу...»

Надійшли жнива. Артіль
«У єднанні сила»
І озимі й ярові
Першою скосила.

І скосила й хліб здала
Також достроково,
Та начальство гнівну шле
Телеграму знову:

«Скільки можна зволікать
З виконанням плану?
Якщо темпів не дасте —
Вліпимо догану...»

Знову дзвонить голова
В область, в управління,
А йому: «Даруйте! Це —
Непорозуміння.

Телеграму надіслать
Мали ми «Прогресу»,
Та, як бачите, на жаль,
Сплутали адресу...»

Як збиралися ж стрічать
Свято урожаю,
Телеграму голові
Знов поштар вручає:

«Виїжджаю провести
Разом з вами свято
Та й качок вже заодно
В плавнях постріляти.

Словом, в середу у вас
Буду чин по чину,
Тож на станцію прошу
Надіслать машину».

Телеграму голова
Лиш пробіг очима
І, поклавши в стіл, зайнявсь
Справами своїми.

Як начальство ж прибуло
Із вокзалу пішки,
Він лукавої не зміг
Приховать усмішки.

— Ви простіть, що не прийшла
На вокзал машина,
Вийшла, бачте, на цей раз
В мене плутанина.

Думав, вирішили ви
Їхать до «Прогресу»,
Телеграму ж нам дали,
Сплутавши адресу...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Йдемо сміливо, семафор одкритий!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ніколи мені з вашими паперами возитися. Заходьте якось іншим разом.

ПИСУЛЬЧИНІ ЗАХОДИ

— Товариші! — вигукнув Феофан Писулька, коли його кабінет заповнили терміново викликані з сіл керівники МТС і колгоспів.— Я зібрав вас для того, щоб поставити питання руба: ми відстаємо, товариші, інакше кажучи, в хвості плентаємося. Ми сидимо в кабінетах, хоч наше місце (тут оратор широко відчинив вікно) — в полі. Отже, всі на поле!

Почувши цей заклик, присутні повставали з місць, але оратор, ковтнувши трохи води, звичним жестом запросив їх повернутися на свої місця.

— Не поспішайте,— сказав він.— Швидко казка мовиться, та не швидко діло робиться. Щоб забезпечити ваше безпосереднє перебування на полях, ми розробили фундаментальні заходи. По-перше, ми ухвалили провести (за участю всіх тут присутніх) кущові наради активу по питанню: «Бути весь час на полі — наша пряма задача». По-друге, треба скликати ряд загальнорайонних нарад бригадирів і членів правлінь колгоспів, присвячених важливості, актуальності й ефективності перебування сільських керівників на полях. По-третє,— озброюючись окулярами і зазираючи в блокнот, діловито промовив Феофан Петрович,— ми проведемо з вами десятиденний семінар спеціалістів сільського господарства.

— Тепер? У розпалі збиральної?

— Так, так, саме тепер. Незалежно від милостей природи і пір року,— поблажливо посміхнувся Писулька.— І тут, на семінарі, питання про максимальне перебування в полі буде поставлено теоретично глибше, принциніальніше і всебічніше. Теми лекцій такі: «Фактор часу і спеціаліст сільського господарства», «Хвилина — годину береже», «Обов'язок спеціаліста бути там, де вирішується доля врожаю», «Збирання врожаю — справа сезонна», «Кабінетне керівництво — лютий ворог сільських спеціалістів».

— Крім того,— вів далі Феофан Петрович, перегортаючи сторінки блокнота,— на засіданнях райвиконкому ми будемо тричі на тиждень проводити обмін досвідом роботи керівників колгоспів і спеціалістів з їх доповідями про те, що вони роблять для того, щоб весь час перебувати на полі. Нарешті, треба, щоб кожен керівник у письмовій формі щоденно доповідав райвиконкомові, скільки часу він сьогодні пробув на полі, на яку віддаль від села віддалився, з ким і про що говорив і на скільки, внаслідок цього, у його слухачів (додати список) піднялася продуктивність праці. На грунті цих заходів,— додав, закінчуючи, промовець,— всі тут присутні керівники повинні додатково накреслити свої заходи з детальним зазначенням виконавців, строків, чисел і подати їх нам на затвердження. Це безперечно допоможе нам використати весь свій час безпосередньо...

— На засіданнях і в канцеляріях,— почулося з усіх боків.

— Так ви що? Проти? — відрубуючи кожен склад, уїдливо запитав Писулька.— Проти організаційних заходів? Думати треба перед тим, як репліки кидати! Словом, не будемо розводити дискусії, заходи розроблено, а ваше діло впроваджувати їх у життя.

І через кілька днів заходи почали «впроваджуватись». Люди днями просиджували на кущових нарадах, слухаючи довжелезні доповіді і промови. Над заходами «по викорчовуванню кабінетного керівництва» упрівали, закрившись у кабінетах, керівники МТС і колгоспів.

Наслідки?

Вони не забарилися: перед очима Писульки лежала грізна телеграма з області:

«Зриваєте збиральну... Припускаєте втрати... Простої машин...»

— Це я зриваю? Це я припускаю? — розпачливо шептав Писулька, мнучи в руках телеграму.— Ні,— раптом випростався він і блиснув очима.— Далі так не можна. Я цього так не залишу! Я їм доведу! Я вживу нових, невідкладних, рішучих заходів,— вигукнув він і...

Негайно припинив наради?

Загатив паперові потоки?

Дав змогу людям працювати на полі?

Нічого подібного! Писулька рвучко витяг середню шухляду письмового столу і, схопивши жмут паперу, розмашисто вивів:

«НЕВІДКЛАДНІ ЗАХОДИ.

З метою ліквідації втрат зерна і злочинно безвідповідальних простоїв машин,— гнівно строчило його перо,— категорично пропонуємо»...

Тут Феофан Петрович подивився на стелю і, ніби набравшись нового натхнення, знову заскрипів пером:

1. «Негайно скликати всіх агрономів, бригадирів, начальників токів, машиністів молотарок...»

— А що далі? — тихо самозапитав він. І тут же записав:

«Організувати з учасниками наради диференційовану секційну роботу: з одними — про солому, з другими — про полову...

2. Провести, не обмежуючись регламентом і з відривом від виробництва, три технічні конференції комбайнерів і їх помічників. На конференціях викрити: чому простоюють машини, на що витрачають комбайнери дорогоцінний час. Притягати, незважаючи на особи, до відповідальності всіх, хто відриває механізаторів від їхніх прямих обов'язків».

Писулька з задоволенням прочитав написане, твердим кроком пройшовся по кабінету і, зробивши пару гімнастичних вправ, знову вхопився за перо...

м. Миколаїв.

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

ЗАСПОКОЇВ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ви, товаришу голова, за зерно не турбуйтеся, я сплю не дуже міцно...

ДИВІТЬСЯ В КОРІНЬ!

На Сумщині Охтирський цукровий завод довгі роки вважали найпередовішим. І не без підстав: підприємство весь час перевиконувало план виробництва цукру.

— А що таке план? — сказав т. Вдовико, прибувши в 1952 році в Охтирку на посаду директора цукрозаводу. — План — це сухі цифри, а я вважаю, що брати треба глибше. Моє золоте правило — дивись у корінь!

— Хто це народне добро розтринькує? — сердито гукнув він, знайшовши в канцелярському кошику недогризок олівця.

— А ви куди дивитесь? — накинувся він на друкарку, розмахуючи перед її носом аркушем копіювального паперу. — Люди цілий тиждень на такому працюють, а ви п'ять разів поклацали і викидаєте. Берегти треба державну копійку!

Директор так ретельно беріг державну копійку, що й не помітив, як завод... втратив 3 мільйони карбованців.

— Як? — здивувався директор. — Звідки ті мільйони набралися?

Знайшлися добрі люди — показали: втрати цукру за один сезон дорівнюють 1220 центнерам; перепалено вугілля понад норму — 2466 тонн; розлито соку і сиропів...

— Годі! — вигукнув директор.— Тепер я знаю, що треба робити. Знов буду заглядати в корінь.

І таки добився зрушень. У 1952 році завод втратив 1220 тонн цукру, а в 1953 році — на 750 центнерів більше. У 1952 році перепалено було 2466 тонн вугілля, а вже наступного року — всі 4000 тонн.

Ні, не таких зрушень чекав колектив заводу. Цукровики гадали, що Харківський цукротрест отямиться і зрушить, нарешті, директора заводу з місця, яке він анітрохи собою не прикрашає. Та ні ж, не так сталося. Вдовико ще й понині господарює.

А почнеться сезон цукроваріння — і в Харківському цукротресті знову почнуть підраховувати збитки і шукати причини тих збитків.

Дивіться в корінь, товариші з цукротресту. Швидко знайдете причини!

Н. РОМАНЕНКО.

м. Охтирка,
Сумської області.

КОНЯЧЕ ПРІЗВИЩЕ

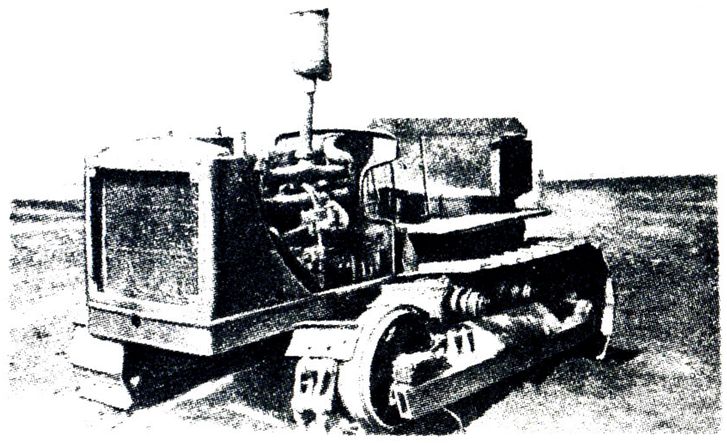

Гляньте на оце фото і спробуйте собі уявити таку картину.

Сидить в оточенні підлеглих Петро Федорович Тюпін — начальник будівельного управління № 9 тресту «Краснолучшахтобуд». Сидить і сушить собі голову, намагаючись щось пригадати.

— Чогось,— міркує він уголос,— на будівництві невистачає. Чогось я давно уже не бачу. Ще на початку лютого, пам'ятаю, воно тут перед моїми очима рухалося, шуміло, а тепер — не бачу.

Підлеглі здивовано поглядають один на одного.

— Щось схоже на коня... Ну, з конячим прізвищем. Нагадайте, які бувають конячі прізвища.

— Конюшенко... Кобилянський... Жеребцов...

Начальник будівельного управління заперечливо хитає головою — не те!

— Уздечкін... Вухналь... Копит...

— І це — не те.

— Товаришу Тюпін,— знадвору раптом заглядає у відчинене вікно якась людина.— Ще довго я буду на різних побічних роботах тинятися. Я ж — тракторист.

— О, пригадав! — радісно гукає начальник будівельного управління.— Трактора, трактора С-80, шістдесяти кінських сил я давно уже перед собою не бачу! Ще в лютому, здається, ми його забули на шляху від Ровеньків до Алмазівки. Поїду зараз подивлюсь, що від нього там залишилося...

Таку картину можна собі лише уявити, глянувши на це фото. Насправді ж нічого подібного не було. Трактор як стояв, так і тепер стоїть на дорозі. А т. Тюпін як забув, так і досі про нього згадати не може...

М. ВОЛИНСЬКИЙ.

Ворошиловградська область.

ПОВНА, ГЕЙ, МОЯ КОРОБОНЬКА

Чимало райспоживспілок погано організовують торгівлю під час жнив, часто вивозять в поле нікому не потрібні товари.

Мал. К. АГНІТА

**Витребеньок повен віз
«Коробейник» нам привіз!**

Ходить перець по Одесі

Ілюстрації О. КОЗЮРЕНКА

(ПОДОРОЖНІ НОТАТКИ)

1. Я ВПАВ З НЕБА...

Мій добрий старий приятель і неабиякий знавець курортології завжди говорив:

— Хочеш по-справжньому відпочити — їдь в Одесу. Благословенний край!!!

Він так поетично і так натхненно оспівував красоти нашої південної перлини, що я не встояв перед спокусою і цього літа майнув до одеських берегів.

І ось Одеса. Сиджу на приморському бульварі, милуюсь безмежними морськими просторами, білими-білими, як крило чайки, парусами, вдихаю на повні груди благодатне морське повітря, і мені починає здаватися, що я вже молодшаю і що показник гемоглобіну в моїй крові швидко і впевнено скаче вгору. Сиджу собі, милуюся. Час у мене, слава богу, є, бо в готелі твердо сказали, що як не сьогодні, то завтра, а вже післязавтра неодмінно дадуть точну відповідь, чи можу я розраховувати на ліжко, чи ні...

Сусід по лавці, вже літній одесит, глянувши на мій рюкзак, цікавиться:

— Приїхали відпочивати?

— Приїхав,— кажу.

— «Дикий» чи з путьовкою?

Довідавшись, що я «дикий» і маю намір найняти кімнату в будинках місцевого дачного тресту, одесит засміявся:

— Ви що,— з неба впали? — і глянув на мене так, наче я справді тілечки-тілечки прибув сюди із захмарних висот.

— У трест і не потикайтесь. Клієнтура там своя, постійна. Легше дельфіна руками спіймати, ніж у тому тресті дачу дістати.

Мій сусід махнув рукою у напрямі вулиці Пушкіна і сказав:

— Повертай, дядю, руля та лягай курсом прямісінько на вокзал.

Я сприйняв це за жарт, бо зовсім не мав наміру так швидко розлучитися з милою Одесою. Але скоро я переконався, що мій сусід не жартував.

Дійсно, справжній дачний трест, хоч він без вивіски, без керуючого і канцелярії, без штатного розпису і кошторису, існує саме тут, на привокзальній площі. Як тут високо поставлена реклама! Яким теплим і всебічним піклуванням зустрічають тут приїжджого!

Досить вам вимовити єдине слово «дача», як з усіх кінців площі прожогом кинуться до вас дебелі, засмаглі дами і підстаркуваті, але ще при доброму здоров'ї, мужчини.

— Дача біля самого моря і холодильник «ЗИС»!

— У мене — тінь і голуб'ятник!

— Не пошкодуєте! Три кущі винограду, справний керогаз і завжди свіжі бички.

— Власна коза, прісний душ і 300 метрів до трамвая!

— Райське гніздечко і три кроки до базару!

Усі вони наперебій рекламують свої «гніздечка», шарпають за поли, тягнуть за руки, тичуть під ніс фотознімки дач.

— Скільки буде коштувать? — питаю.

— Дві тисячі.

— За сезон?

І знову чую:

— Ви що — з неба впали? За місяць!

І навіть після цього я не відчув себе небожителем. Але я був глибоко вражений тим, як низько падають люди, коли погоня за легкою наживою стає метою їх життя.

Хто ж вони, оці здирники?

Це здебільшого так звані члени так званих дачно-будівельних кооперативів, які в свій час всякими правдами й неправдами заграбастали найкращі дачні місця і тепер гендлюють ними як самі хотять. Багатьом з них чесний труд уже навіть не сниться. Та й навіщо трудитись? Один літній день їх всю зиму годує!

2. ТОРГ НА «КУРЕНІВЦІ»

Добрі люди порадили:

— Не тай, Перче, часу та спустися до самого моря, в район куренів. Там теж є дачі. Може трохи гірші, зате дешевші.

Район куренів — це ціла одеська «Куренівка», яка простяглася від міського парку аж до Великого Фонтану.

Коли дивишся на ці курені з моря, не віриш, що перед тобою береги Одеси. Так і здається, що біля пальових багать ось-ось загримлять бубни, і люди, озброєні списами, розпочнуть свій войовничий танок...

Що собою уявляє одеська «Куренівка»?

Це хаотичне нагромадження перекособочених хижок, фанерних халабуд, куренів з бляхи і толю, білих мазанок і дощаних курників, хлівців, землянок та інших дивовижних тво-

рінь нестримної фантазії самодіяльних «зодчих».

З раннього ранку і до пізнього вечора біля куренів іде жвавий торг. Кругом тільки і чуєш:

Тисячу чотириста...

Півтори тисячі й ні копійки менше.

А вам з харчами, чи без харчів?

У мене ціни без запросу. Самі бачите — казка, а не дачка!...

Включився і я в торг. На вулиці Амундсена, 23, мені впала в око дуже мальовнича садиба Матрьони Іванівни Ампар. На моє одне запитання — скільки? — Матрьона Іванівна поставила три зустрічних запитання:

а) чи не привалять до куреня слідом за мною ще і всі мої родичі;

б) чи сплю я спокійно і чи не будитиму своїм хропінням сусідів-дачників, які живуть поряд, за фанерною перегородкою;

в) чи вмію я тримати язика за зубами і чи не роздзвоню перед фінінспектором, скільки вона бере за місце в курені, а їх у неї, до речі, шість.

Побував я і в Євдокії Григорівни Крячек, яка мешкає на цій же вулиці. Дві кам'яниці вона вже продала. Дві мазанки ще тримає про чорний день і тимчасом втридорога здає їх дачникам, забезпечуючи собі світле, безхмарне життя.

Не поталанило мені й тут.

— Е, пізня ти птаха! — співчутливо похитала головою Євдокія Григорівна.— Мої дачі ще в квітні заарендовано.

Подався я на Тринадцяту станцію. Іду, стрибаю через колючі загорожі і рови, обходжу грядки огірків і помідор, обминаю курені з красномовними написами на воротях: «Стережись! У дворі злий собака», шарахаюсь в бік від окриків: «Стій!» «Ходу нема», «А куди тебе нечиста несе?!» і т. д. і т. п.

Куди я потрапив? Невже в заборонену зону?

— Не дивуйтеся, заспокоїла мене Галина Миколаївна Андрієвська — симпатична хазяйка невеличкого, присадкуватого куреня. — Кожен своє добро оберігає! А ви, мабуть, дачу напитуєте? Є ще одна вільна кімната.

І симпатична молодичка показала мені такий несимпатичний барліг, від якого і свиня скривилася б. Єй-єй, це навіть не свиняча дача!

3. Я ВПАДАЮ В НЕВЕСЕЛІ РОЗДУМИ

Обійшов я, дорогі товариші, всі курені Аркадії і Отради, Великого й Малого Фонтану, добрався аж до Люстдорфу. Але люстдорфівський хрін виявився не солодшим аркадійської редьки.

Не по кишені і не по серцю прийшлися мені дачі «тресту» одеських здирників і спекулянтів.

Починаю відчувати, що показник гемоглобіну в моїй крові пішов униз, настрій псується, а душу бентежать невеселі роздуми:

— Як могло статися, що мальовничі береги красуні Одеси потрапили до рук людей без совісті і честі, які захарастили і запаскудили їх своїми потворними «хавірами»?

— Хто дозволив цим торгашам затиснути з усіх боків міські пляжі, загородити ходи й виходи до моря?

— Чому у славній Одесі так вільно почувають себе торгівці сонцем, повітрям і морською водою, чому їх не беруть за вушко і не питають: «Доки ж ви, шановні, паразитствувать будете?»

З усіма цими «як», «хто», «чому» і звернувся я до керівників міста. Але переконливої відповіді так і не почув. Не почув від Олександра Даниловича Степаненка — голови виконкому міськради, не почув від Павла Михайловича Афонченка — головного архітектора міста, не почув і від секретаря міськкому партії Олександра Пилиповича Чернявського.

Єдине, що виразно вчувається в їхніх відповідях — це щось на манір пушкінських рядків:

— А сонце золоте, а море...
Чого ж вам, друзі ви мої?
Благословенні тут краї!

(Далі буде)

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

СИМВОЛІЧНІ ЧЕРЕВИКИ

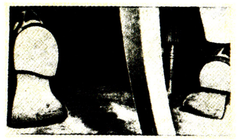

Біснуватого сенатора Маккарті вертляві заморські репортери уже фотографували з усіх боків. Напевне через це фоторепортер «Юнайтед Прес» вирішив зайти до Маккарті «знизу» — він сфотографував його черевики.

Знімок вийшов напрочуд красномовний, можна сказати, символічний: громадяни Сполучених Штатів Америки нині дійсно живуть під черевиком Маккарті.

НЕ ТА ЕМБЛЕМА!

Американський уряд вирішив використати для пропаганди нової війни... поштове відомство. Воно випустило спеціальну поштову марку під гучною назвою «Марка Свободи». На ній зображено статую Свободи. Під нею підпис: «Ось у що ми віримо».

Американські монополісти цими марками хочуть переконати народи, що вони прагнуть розпалити війну тільки... через любов до свободи.

З цього приводу одна зарубіжна демократична газета писала: «Не та емблема зображена на американських «марках Свободи». Замість статуї Свободи треба було б вмістити електричний стілець. Ось тоді підпис цілком би відповідав емблемі...»

АТОМНЕ ОПУДАЛО

Фірма «Сайб, Герман і К°» вирішила одягти американців у костюми, яких світ ще не знав. Зовнішній вигляд цього вбрання (див. фото) ні з чим порівняти не можна.

Городнє опудало може здатися зразком елегантності і краси в порівнянні з людиною, яка погодиться натягти на себе цей костюм.

Але американська преса саранно рекламує цю одежину, називаючи її «найкращим винаходом XX сторіччя».

Справа в тому, що це не простий костюм, а «протиатомний». Модельєри фірми «Сайб, Герман і К°» запевняють, що тому, хто придбає його, ніякі радіоактивні промені не страшні.

Дух Форрестола витає над цим «найкращим винаходом».

ЩЕ ОДНЕ СВІТИЛО

На початку цього року в Парижі збирався міжнародний конгрес астрологів. На ньому виступив, між іншим, бельгійський астролог Густав Брайль з доповіддю про еволюцію фінансової торгівлі в зв'язку з обертанням нерухомих зірок.

Ми не маємо докладних відомостей про те, що говорив цей велемудрий «вчений» муж. Але вже сама постановка питання, сама тема доповіді свідчить про те, що доповідач має до неба досить безпосереднє відношення. Це про таких, як Густав Брайль, якраз і говорять:

«Наче з неба впав»...

РЕКЛАМНИЙ ВИБРИК

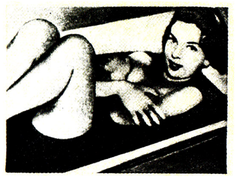

Американські кінозірки здавна славляться своїми екстравагантними вибриками і штукарством. Але всі рекорди «оригінальності» в американському стилі недавно побила артистка Аббе Лане, яка в одному з готелів Нового Орлеану замовила «на сніданок» 170 літрів кофе і наказала вилити його у ванну.

Здивованим кельнерам, які носили їй відрами гарячий напій, вона заявила, що від купання в кофе шкіра стає м'якою й еластичною.

Західнонімецький журнал «Куїк» з великим захопленням розповідає про цю «подію», побіжно зазначаючи, що в містах, по яких гастролює Аббе Лане, на ринках ціна на кофе казково зростає.

Видно, писаки з «Куїка» не втропали того, що міс Лане дбає не стільки про свою шкіру, скільки про кишені тих, хто їй платить гроші за рекламу.

КИМ БУТИ?

У Сполучених Штатах Америки видають для дітей мільйонними тиражами так звані «комікси» — книжки про вбивства, садизм, розпусту, про гангстерів і наркоманів.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

РАТИФІКАЦІЙНІ ТУРБОТИ

«Голос Америки» повідомив: «Люксембурзький парламент ратифікував боннський договір. Це дальший доказ зростаючої сили Атлантичного товариства».

— Панове, а тепер вип'ємо за успіхи боннського договору,— сказав незвично рішучим тоном люксембурзький прем'єр-міністр на позачерговому засіданні уряду, що відбувалося за годину після того, як найменший парламент у Європі ратифікував найбільше паскудство в світі.

Всі були задоволені, тільки міністр фінансів дуже насупився, бо його турбували важкі думки: «Якщо прем'єр повторить цей тост, то він непоправно втягне країну в борги»... Але міністр зразу ж заспокоївся, побачивши на пляшці, яку тримав прем'єр, напис «Альтфатер».

Прем'єр продовжував:

— Панове! Випийте для куражу. Це надіслав нам пан Аденауер. Доктор Аденауер знає, що кураж і маленьких робить великими. А тепер я зачитаю вам...

У коридорі лунав чіткий крок. Там марширувала п'ята частина люксембурзької армії, яка охороняла уряд від злих духів та інших страшних небезпек.

— Накажіть армії, щоб не марширувала так гучно,— розпорядився прем'єр. Він хотів прочитати важливу телеграму з Вашінгтона у найшанобливішій тиші. Міністр кількох шкіл виконав наказ прем'єра, і одна п'ята армії,— солдат Бланк із справжньою гвинтівкою на плечі і традиційним пером на кашкеті,— завмерла.

— «Люксембурзькому урядові її світлості герцогині,— слейно читав прем'єр телеграму.— Поздоровляю ратифікацією. Поставте на ноги армію. Ваш Джон Ф. Даллес».

— Ось чому, панове, я й викликав вас,— сказав прем'єр-міністр.— Ми повинні збільшити нашу армію.

Одна п'ята армії, що була в коридорі, почувши ці слова, спочатку завмерла, а потім припала вухом до дверей.

— Збільшити армію...— промимрив міністр сільського господарства й подивився на балкон, де сидів американський посол.— Але ж, панове, подумайте,— продовжував він несмілино,— таке збільшення, така мобілізація вщент знищить наше сільське господарство...

— Сільське господарство? — глузливо запитав міністр фінансів.— Фінанси, панове, фінанси полетять під три чорти! У нашій країні вже немає нічого нашого. Навіть крісла, в яких ми сидимо, не наші. Я боюся, що при черговій позиці нам доведеться віддати в заставу єдине, що ми маємо,— її світлість герцогиню.

— І герцогиня вже не наша,— пробурчав у коридорі солдат Бланк.

— А я знову кажу вам про сільське господарство,— наполягав міністр кількох курятників, хлівів і гектарів. Він нагадав міністрам те місце з конституції, де говориться про парадну форму армії.

— Звідки ми візьмемо для кожного солдата парадне перо? Адже нам доведеться обскубти всіх півнів у країні.

— Та що ви! — вигукнув невдоволено прем'єр.— Американці — наші великі друзі. Ще місяць тому пан посол повідомив мене, що, коли ми ратифікуємо боннський договір, нам безплатно завезуть пера із Франції.

— Це найгеніальніше зробити,— сказала в коридорі одна п'ята армії.— Адже кілька років підряд американці скубуть галльського півня.

Голова уряду звернувся до міністра збройних сил, щоб той сказав, чим може допомогти Люксембург північно-атлантичній армії.

Міністр збройних сил, нагороджений багатьма орденами за видатні перемоги на вселюксембурзьких кінських бігах, за гасло «Вся люксембурзька армія підтримує політику американського посла», за блискуче проведений огляд армії (двох солдатів і одного офіцера) і за розв'язання кількох кросвордів з дуже загадковими назвами, як-от «Сенатор Маккарті не бере хабарів», підвівся і, зважуючи кожне слово, сказав:

— Тепер у нас стільки-то солдатів і ми досить міцні. Коли ми подвоїмо кількість солдатів, то матимемо їх удвічі більше і будемо ще сильніші. Але де ми візьмемо командирів?

— Це не наш клопіт,— заявив глава уряду.— Наші американські друзі не допустять, щоб ми сушили собі голови такими дрібницями. Командирів надішле Аденауер.

Запанувала неприємна тиша, присутні обмінялися зляканими поглядами. Міністр збройних сил покрутився на місці і подумав: «Хай йому біс! Ще й міністра надішле». А вголос промовив:

— Власне, кажучи, панове, нам і мобілізовувати нікого. Щоправда, у нашій країні є кілька славних білявих хлопців, але її світлість герцогиня не любить, коли молоді чоловіки розбігаються по світу. А зрештою, навіщо мобілізовувати? У нас є постійна армія. Один охороняє її світлість, другий — парламент, третій — уряд і двоє — кордони.

Глава уряду почав нервувати. Він подивився в той бік, де сидів американський посол. Цієї людини він страшенно боявся. Ще задовго до ратифікації посол дуже розгнівався на прем'єра і після того переговори з ним провадив не сам, а за посередництвом свого шофера. Але й шофер поводився з прем'єром ані трохи не краще від посла. Глава уряду подумав: «Якщо з цією армією нічого не вийде, то посол розгнівається ще дужче і дійде до того, що мене буде паплюжити і його куховарка». Звертаючись до присутніх, він сказав:

— Але чим ми допоможемо командуванню північно-атлантичної армії?

Міністр збройних сил гордовито випнув груди, обвішані кінськими, кросвордівськими та іншими орденами, і сказав:

— Бойовим духом, панове! Нічим іншим допомогти ми не можемо. Усвідомте собі, що більшість наших чоловіків зайнята у парламенті та уряді. Їх мобілізувати ми не можемо, бо хто ж тоді керуватиме?

— Це правда,— погодився міністр кількох шкіл.— Хто керуватиме?

— Це не проблема,— втрутився, нарешті, в розмову американський посол.

Прем'єр-міністр остовпів. А посол продовжував:

— Ми, американці, ваші друзі в щасті і в нещасті. Панове, ми радо будемо керувати за вас!

(«РОГАЧ» — Чехословаччина).

В ТАТКА Й МАМИ ДИТИНЧА...

Мал. Л. КАПЛАНА

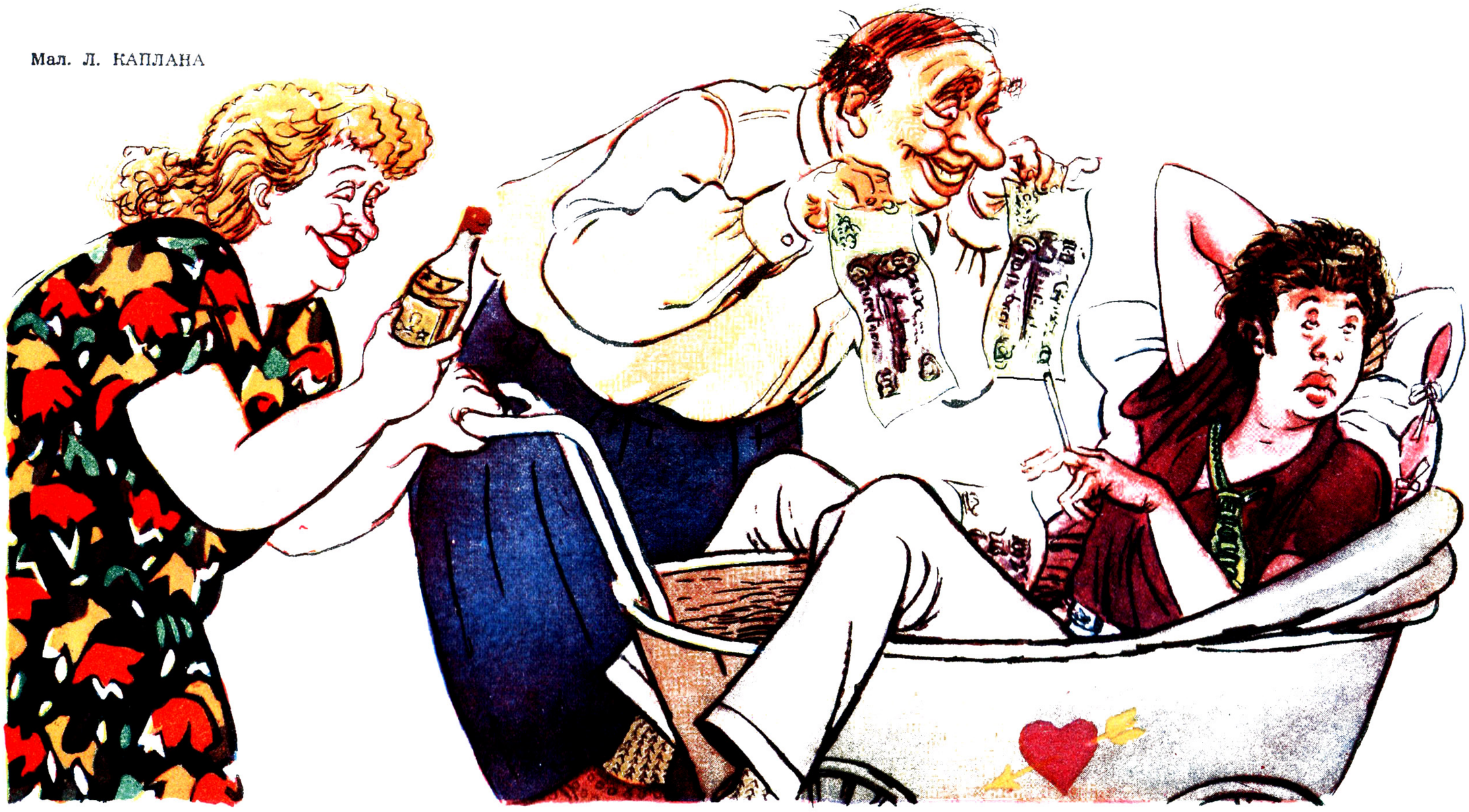

В татка й мами дитинча,
Як пожежна каланча,
Та до того ж симпатичне,
Двадцятичотирирічне!

П'ять разів його татусь
Вже влаштовував у вуз,
Але жоден його вуз
«Не влаштовує» чомусь.

Та й без вузів здоровань
Роздобув чимало знань:
Зна, що є кишеня в тата,
А в кишені грошенята,
Знає в місті всі пивні,
Розбирається в вині.

Добре дбають мама й татко,
Щоб росло у них дитятко
Без турбот і без труда,
Як на ниві лобода!

Діла сімейні

Я довгих прологів писати не звик,
Вони не потрібні нікому.
Пилип Карачун — керівний працівник,
Товариш усім відомий.
Всі хвалять його,
всім до серця Пилип,
І всі співчувають: «Досада!
Ну як не везе чоловікові... Влип...»
От з цього й почнеться балада.

Отож, мої друзі, у Карачука
Є жінка. І, кажучи правду, вона —
Цікава особа: на диво
Уперта, крута і чванлива.
Завжди над усе ставить примхи свої,
Все робить, що тільки захочеться:
Вона лиш гукне і в квартиру її
Біжить з установи уборщиця.
А що лиш дружинонька ця витіва,
Коли до змішторгу товар прибува!
Їй тільки подзвонять — одразу
Вона виїжджає на базу.
І все, що побачить — в машину несе,
А гроші?
А гроші лиш згодом за все
Кур'єром своїм посилає.
Частіше ж — про борг забуває.

Серце у неї, як ніжна струна,
Сонця тепліше ясного:
У день іменин свого батька
вона.
Завжди виїжджає до нього.
Мов пташка летить, не шкодуючи шин,
Безжалісно палить казенний бензин!
І тільки тоді спочиває,
Як тисячу верст одмахає.

Шофера в колгосп посилає вона,
Привозить шофер в «Москвичі» кабана,—
І швидко і акуратно,
А головне — безплатно.

З безділля й нудьги вередлива «мадам»
Спокою щодня не дає лікарям:
Завжди викликає додому
Якраз у години прийому.
Весною у Крим, під ясні небеса,
Відчувши велику втому,
Вона виїздить (щоб не в'яла краса!)
З путівкою місцевкому...

Пилипові важко, морока йому
З такою жоною велика.
А все ж я не можу збагнути, чому
Жаліють цього чоловіка:
Людина він чесна і чиста, мовляв,
Нічого ніде незаконно не взяв,
Мовляв, тут в усьому винна
Погана його дружина!

Давайте облишимо, друзі мої,
Товкти про дружину.— ми знаєм її.
Вернімося краще до мужа:
Чи ж справді він чистий дуже?
Адже Карачун, наче власне своє,
Колгоспне сальце з апетитом жує
І хвалить, хильнувши чарчину:
— Добрячу дістали свинину!

Боржки за товар — і його це боржки,
Уборщиця чистить йому чобітки;
Це ж він, щоб не сердить дружину,
До тестя ганяє машину.
Він знає, звичайно,
він бачить це сам,
Як жінка його допіка лікарям;
Це ж він своїй жінці додому
Путівки несе з місцевкому.

Є приказка мудра. Хоч давня вона,
Тут з неї не викинеш слова:
Муж і жона —
Одна сатана!
На цьому і вся моя мова.

Вчувається голос «поважних» персон:
— Кому він потрібен, такий фейлетон?
Хай автор ясніше освітить:
У кого конкретно він мітить?

Це репліки давні й відомі, проте
Я відповідь дам на них радо:
— Якщо, мов ошпарені, ви кричите,
То, значить,— про вас ця балада!

Б. ЯРОСЛАВЦЕВ.
Переклад з російської
П. ГЛАЗОВОГО.

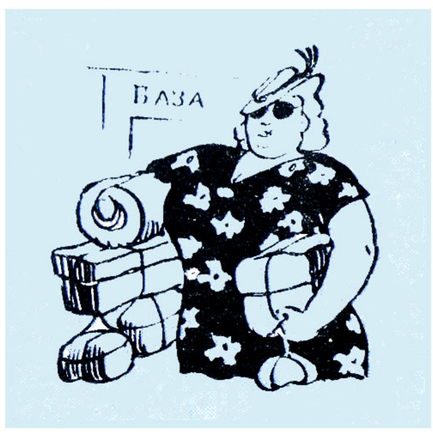

Не забувайте „авоськи”...

(ПОДОРОЖНІ НОТАТКИ)

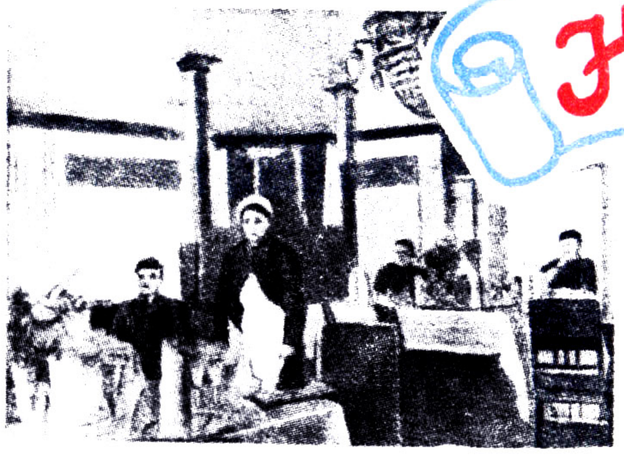

Пользуйтесь услугами ресторанов на пароходах. Всегда большой выбор блюд, закусок, вин!

Подорож пароплавом — чудесний відпочинок. Ви стоїте перед рекламним щитом і у вашій уяві виникають чудові картини: зелені береги, грайливі хвилі за бортом,— пароплав не пливе, а заколисує вас. Пасажири сидять у затінку, п'ють холодне пиво, інші в салоні грають у шахи або в доміно, навкруги — чистота і порядок...

Пароплав «Софія Перовська» відходить з Чернігова о 3-й годині дня. І хоч приятель пропонував їхати другим класом, я настояв на першому,— якщо вже відпочивати, то з комфортом. Ввічлива касирка повідомила, що на пароплаві є ресторан з великим вибором страв і закусок. Залишивши дома «авоськи» з продуктами, поспішаємо на пристань.

І от ми в чудовому салоні, де все аж сяє. Коли не звертати уваги на задушливе повітря, умови для подорожі можна вважати найсприятливішими.

Сердита, заспана провідниця перевіряє наші квитки. Перевіривши, кидає на нас неприязний погляд, ніби ми винні в тому, що перебили їй сон, і йде з салону.

— Будь ласка, — просимо ми, — дайте нам шахи.

— А що ви дасте в заставу?

— Яку заставу? Ми з пароплава нікуди не втечемо...

— Хто вас знає!.. Капітан наказав без застави нікому нічого не давати.

Одержавши заставу, провідниця перерахувала уламки ферзів, пішаків та слонів і вручила їх нам. У салоні така задуха, що про гру годі й думати. А провідниця вже зникла (Аллою Семенівною Скорик її величають). Намагаємось розшукати її та це дуже складна справа.

Хочеться їсти. Обід замовлено дуже давно, та готовий він буде не швидко,— все залежить від того, чи принесе на черговій пристані завідуюча їдальнею картоплю з базару, чи ні. Так, принаймні, змалював нам обстановку повар Степан Васильович Могарський.

Алла Семенівна Скорик незадоволена, що ми перебили їй сон.

— Тоді дайте нам хоч першу й третю страви.

— А в нас їх зовсім нема. Хто ж у таку спеку їстиме гаряче? О пів на шосту будете їсти «беф строганів».

Чекаючи благословенного часу, просимо в буфеті пива, але пива нема. Є горілка московська, горілка київська, горілка столична, коньяк «КВ». Закуски нема. З щирим жалем згадуємо про залишені вдома «авоськи». Офіціантка ставить на стіл пляшку з мінеральною водою, гарячою, як окріп, і сама ж, співчутливо похитуючи головою, каже:

— У другому класі є холодильник, там вода холодніша.

Приятель кидає на мене погляд, повний зневаги і презирства, — він же пропонував їхати в другому класі.

— Може, там, у другому класі, є й радіо, і музика грає?

— Що ви! У нас на зборах вже кілька разів говорили про те, що на деяких річкових трамваях програють пластинки, а на пароплаві «Софія Перовська» немає навіть радіорубки.

Уже пів на шосту. Повар покручує правий вус і меланхолійно каже, що доведеться зачекати ще з годинку... Виходить, ще не накопали картоплі.

Ми присягаємося йому, що готові їсти перший-ліпший гарнір, включаючи перець і гірчицю. Тоді Степан Васильович, пройнятий співчуттям до нас, згадує, що в нього є десь кілограм рису...

А у високому небі вже сяють зірки, з річки повіває прохолодою, місячна доріжка сріблиться на воді.

Приємно все ж таки на пароплаві... Добре, що товариші з Дніпровського пароплавства не в силі погасити зірки, ліквідувати місячну доріжку, розвіяти вечірню прохолоду.

Ми і вдруге поїдемо Десною, але «авоську» з їжею не залишимо дома. Ні за що. І всім радимо — не забувайте «авоськи»!..

Н. ХАЛИМОН.

— Принесе завідуюча картоплю з базару — буде обід! — обіцяє повар Степан Васильович Могарський.

«ХІРУРГІЯ»

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Подекуди машини «Швидкої допомоги» використовуються не за призначенням. Деякі медики іноді ганяють їх навіть на базар за покупками... **(З листів до редакції).**

— Негайно на стіл: ноги ампутувати, тушу порубати!..

ІСТОРІЯ З КРЕДИТОМ

КРЕДИТ, кажуть, псує взаємини.

У даному випадкові йдеться про той кредит, що зіпсував взаємини між Бориславським управлінням газолінових заводів і гр. Халавкою Миколою Івановичем.

Бориславське управління газолінових заводів давало, а гр. Халавка в Стрию споживав газ. І хоч ніхто не хотів давати газу в кредит, але Микола Іванович уперто не платив за нього — брав у кредит. Брав, брав та й набрав на 7 липня 1952 року на 470 з гаком карбованців.

Чи варто псувати взаємини з людиною з-за такої невеличкої суми? — подумали в управлінні.— Ні, сказали, — не варто. Спробуємо добром одержати державні гроші.

Звернулися до Миколи Івановича раз, уклінно, мовляв, просимо повернути борг. Не повернув. Звернулися вдруге, попросили ще уклінніше, але Микола Іванович і пальцем не кивнув.

Коли так, вирішили в управлінні, то доведеться псувати взаємини. І написали 5 листопада 1953 року листа Стрийському прокуророві, вживіть, мовляв, хоч ви заходів. Прочитав листа прокурор та й подумав:

— Кредит і справді псує взаємини, але причому тут я? Бориславське управління газолінових заводів давало газ, хай і псує. А як на мене, то Микола Іванович Халавка симпатична людина і до того ж ще й голова виконкому міської Ради. Так щоб я через якихось там 470 карбованців псував взаємини з такою людиною?! Та хай йому грець тому боргові.

Подумав так прокурор та й поклав листа далеко-далеко під сукно. Лежить він там ще й сьогодні.

ПІШОЛАЗИ

У ПІШОХОДІВ, які ідуть із села Козолугівки до села Балка чи з Балки до Козолугівки, на півдорозі неодмінно псується настрій. А псується тому, що тут доводиться їм перетворюватись із пішоходів на пішолазів.

Був колись між цими селами міст. Зруйнувався. Залишилися лише рейки на ньому. Отож по тих рейках і переправляються тепер пішоходи. Хто спритніший, той, балансуючи, переходить, а більшість повзе по рейках. І так уже рейки животами відшліфували, що вони аж блищать.

Ну, а підводи, автомашини?

Доїдуть до мосту, та й тпру! А потім — в об'їзд.

Голова Великотокмацької райради т. Іванченков і завідуючий райшляхвідділом т. Бєлов стільки вже про цей міст наговорили, що в сім мішків не вбереш. А паперу на постанови списали скирту. Та ціна одна: що словам, що постановам.

Шлях, що йде через Козолугівку, зв'язує два райони Запорізької області: Великотокмацький і Мелітопольський. То, може, хоч обласний шляхотранспортний відділ розв'яже, нарешті, питання про відбудову мосту. Бо, як бачимо, у Великому Токмаку тільки тпру, а не — ну!

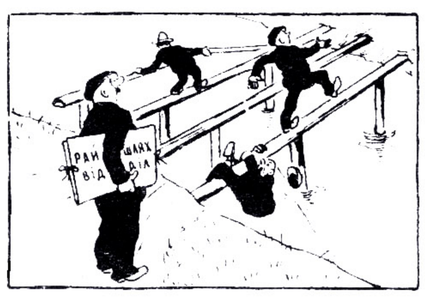

НА ВСІ ЛАДИ

У деяких робітничих селищах погано працює радіотрансляційна сітка.

Мал З. ТОЛКАЧОВА

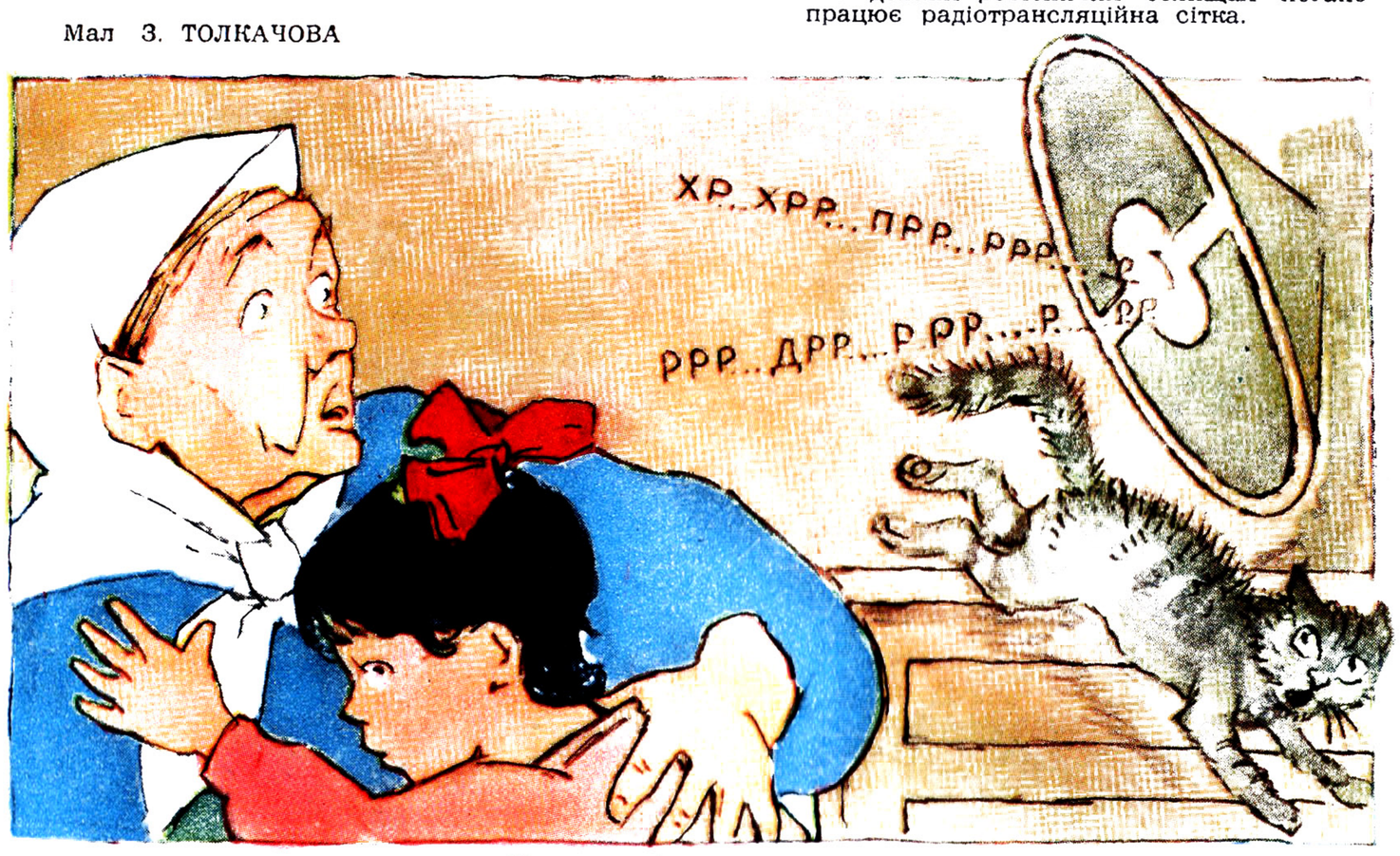

То, як звір, воно завиє...

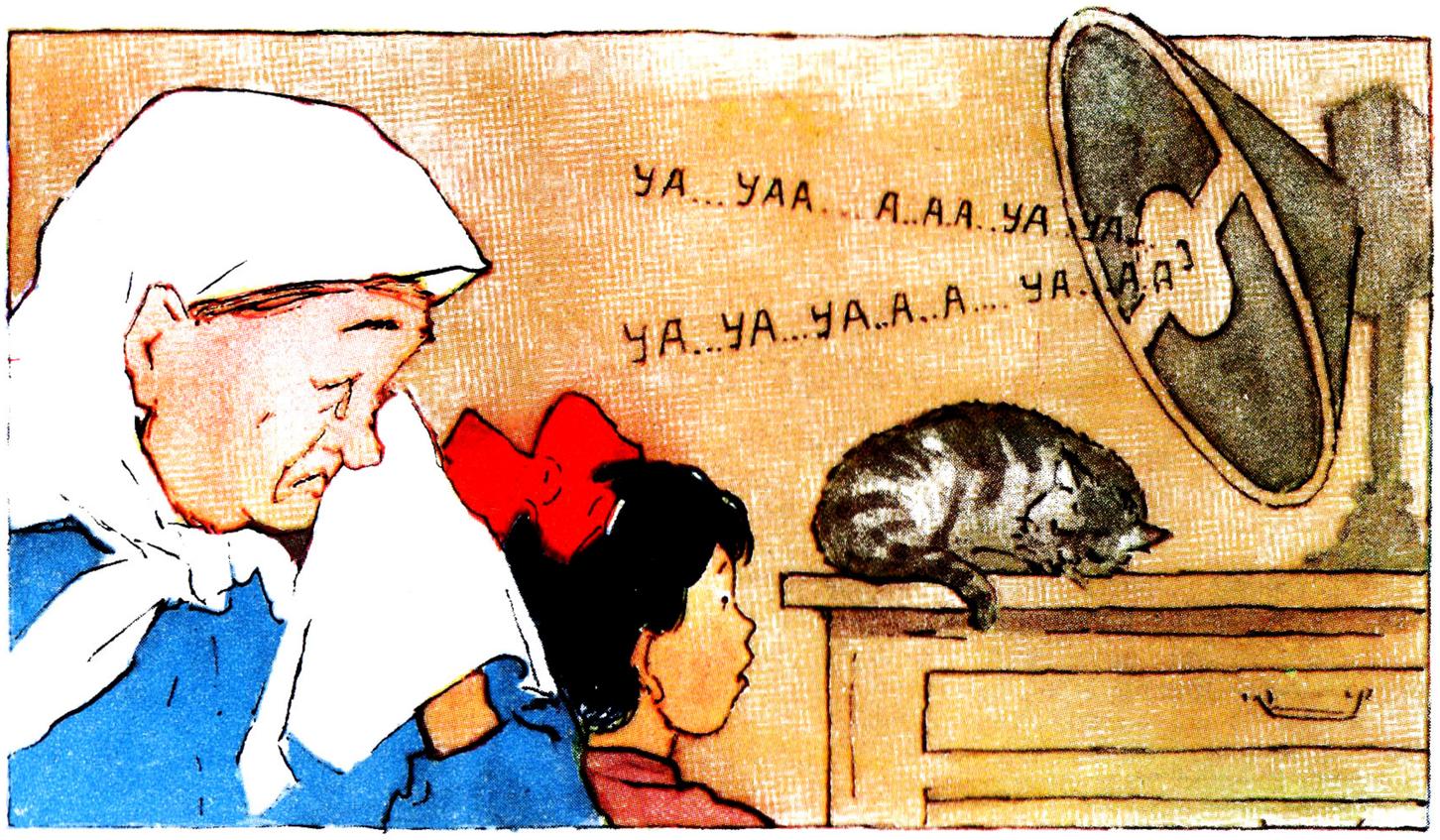

То заплаче, мов дитя...

ПЕЧАТКОЮ СТВЕРДЖЕНО!

СИДИТЬ у Кіровограді керуючий обласним трестом «Союззаготтранс» т. Брижак і думає:

— А чи правда, що Єлисаветградківська авторота дуже погано підготувалася до хлібовивозки? З одного боку, воно начебто так, а з другого — не віриться...

— А чи правда, що в тій роті заступник начальника по технічній частині Михайло Іванович Ярошенко — п'янюга з п'янюг? З одного боку, воно неначе й правда, а з другого — сумнів бере.

Недавно т. Брижаку довели, що як з одного, так і з другого боку Ярошенкові не місце в автороті. Підтвердили це печаткою авторо-ти, яку Ярошенко загубив під час п'яного дебошу і яку підібрали сторонні люди.

Що після цього зробив керуючий Кіровоградським трестом «Союззаготтранс»?

Зробив вигляд, що нічого не знає і нічого не бачить. І, одержуючи все нові й нові повідомлення про те, що Ярошенко розвалює роботу автороти, він ще досі ніяк не може вийти із стану глибоких філософських міркувань: «З одного боку воно так,— думає він,— а з другого боку може й не так?».

Словом — як у пісні:

Ой, думалося, передумалося...

В ЛІСІ ТЕМНОМУ...

(КАЗОЧКА БЕЗ КІНЦЯ)

«Савранська районна газета «За комунізм» вмістила фейлетон про те, що лісничий Мартисенко розкрадає ліс. Заступник начальника Одеського облуправління сільського господарства т. Калінін повідомив редакцію газети, що факти підтвердились. А про те, яких заходів ужито, не сказав жодного слова». **(З листа до редакції).**

В лісі темному лісничий тихо проживав,
А ще тихше ліс державний крав і продавав.

Написали у газеті про його діла —
І комісія негайно в ліс той прибула.

Перевірила все чисто — справедливий факт.
Невблаганні ревізори записали в акт:

«В лісі темному лісничий тихо проживав,
А ще тихше ліс державний крав і продавав»...

В обласному управлінні за один момент
Для редакції зліпили свіжий документ:

«В лісі темному лісничий дійсно проживав,
Дійсно крав він ліс державний, дійсно
продавав!..»

Інших заходів ніяких так ніхто й не вжив.

«У попа була собака, він її любив»...

П. ГАЙ.

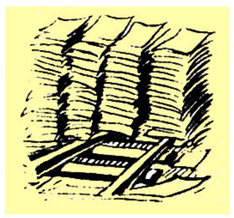

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Прошу опублікувати моє особисте звернення до клієнтури Попаснянського відділку Донецької залізниці:

Дорогі товариші клієнти! Давайте спільними силами боротися проти паперових заметів на коліях відділку. Кожен із вас, хто не виконає плану навантаження і, боронь боже, не підпише облікової картки про це, за розпорядженням планового відділу Попаснянського відділку, буде «відзначений» актом в п'яти примірниках. А якщо ви не підпишете картки протягом місяця, то буде складено не один, а 30 актів (щодня один акт і кожен із них у п'яти примірниках), — тобто перед вами виросте замет із 150 паперових аркушів. Вас, товариші несправні клієнти, у нас іще, на жаль, чималенько. Так що можете тепер уявити собі, яким густим шаром актів укривається відділок.

Схаменіться, бо буде пізно! Захочете стати справними, а вантажити вже буде нікуди: і вагони, і колії, і сам відділок щезнуть у паперових заметах. Пожалійте, товариші, і себе, і працівників товарної контори, яким треба писати на вас акти. Не дайте перерости канцелярсько-бюрократичній запопадливості плановиків відділку в стихійне паперове лихо!

З пошаною М. БЛОШЕНКО,
зав. товарної контори ст. Попасна.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Є така примовка: «Для тебе — й сорочку з себе». У наш час її вживають лише жартома, тому що навряд чи знайдеться друг, який погодився б прийняти від свого приятеля подібний подарунок.

Це, мабуть, тільки в індпошиві нашого промкомбінату є такі, з дозволу сказати, друзі. Недавно четверо вчителів нашої школи мусили піти до цих «друзів» і віддати їм свої сорочки. Промкомбінатівські кравці зліпили на замовлення сорочки найдивовижніших фасонів: в одного сорочка виявилася куцою, в другого — вузькою, в третього — тісною, а в четвертого — при першій примірці тріснула пазуха.

Отож ми й хочемо тебе, Перче, запитати: доки в нашому комбінаті житимуть бракороби, як у батька за пазухою, і коли вже та пазуха к бісу трісне?

В. РЕДЬКО,
директор Струсівської СШ.

Тернопільська область.

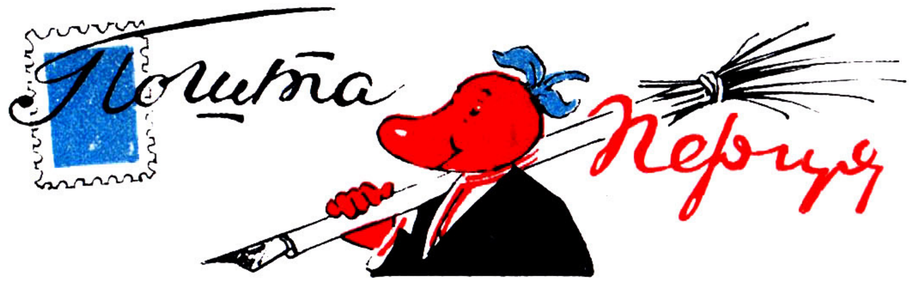

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти, що таке точність?

Ні, ти не знаєш, що таке точність.

А якщо хочеш знати, то завітай до Львівської артілі «Точна механіка».

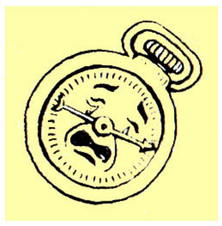

Ми, працівники лабораторії Луцької нафтобази, туди вже зверталися: здали артілі «Точна механіка» на ремонт секундоміри. Коли наш представник у призначений день приїхав у Львів, голова артілі «Точна механіка» дав йому точну відповідь, що секундоміри ще не відремонтовані, і запропонував прибути за ними через 10 днів. Маючи вже деякий досвід, ми навідались до Львова на 13-й день, але одержали не секундоміри, а нову відповідь: що вони будуть готові через тиждень.

Відкомандирували представника через тиждень — і знову він ні з чим додому повернувся, бо й цього разу артіль не виконала замовлення...

Ми ще не знаємо, якими вийдуть наші секундоміри з ремонту, але дуже побоюємось, щоб вони не почали працювати з такою точністю, як працює артіль «Точна механіка».

Л. ТАРАСЕНКО,
зав. лабораторією Луцької нафтобази.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Молодий Чехов, як відомо, вів один час гумористичний календар в журналі «Будильник». У тому календарі він, між іншим, радив читачам готувати суп з апельсинами, жарити лимони під соусом, варити свиней з рахат-лукумом і т. д. і т. п.

Це було дуже давно. Але тільки недавно виявилося, що є на світі кулінари, які прийняли ці жартівливі рецепти за чисту монету. Нижньо-Сірогозька райспоживспілка (на Херсонщині) одержала з Мелітопольського харчокомбінату дві машини фруктово-ягідних напоїв, але не продала жодної

пляшки. Пляшки були заповнені якимось гірко-кислим фруктово-ягідним «супом», від якого немилосердно зводило щелепи. Придивилися продавці до етикеток і об поли вдарили: там вони побачили позначки, які запевняли, що напої приготовлені... в майбутньому — через двадцять днів після того, як надійшли в продаж.

— Гірко! — вигукували всі, кому доводилося куштувати цю кислятину.

І це ніяк не означало, що всім хотілося, щоб керівники Мелітопольської міськради цілувалися з бракоробами, які засіли в комбінаті.

П. ТАРАСЕНКО.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У «Перці» № 5 було надруковано листа А. Тернового про ротозійство директора Сумської меблевої фабрики т. Кузьминського. За незадовільне зберігання документів бюро Сумського міськкому партії наклало на т. Кузьминського партійне стягнення.

★ Агрономи й землевпорядник Приморської МТС, Кримської області, мешкали в Керчі, а на роботу тільки наїжджали. Про це писалося у фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому директорові Приморської МТС т. Гарбузові Г. М. («Перець» № 10).

Як повідомив редакцію секретар Приморського райкому КП України т. Сердюк, факти, наведені у фейлетоні, ствердились. Райком партії запропонував директорові МТС т. Гарбузові й секретареві первинної парторганізації т. Пробитюку найближчим часом закінчити будівництво трьох будинків, щоб поселити всіх спеціалістів на території МТС.

★ Читачі надіслали до Перця листа про негідну поведінку слідчих прокуратури міста Горлівки тт. Коваленка, Клевцова і Федорченка.

Прокурор Сталінської області т. Баскаков повідомив редакцію, що факти, наведені в листі, ствердились. За негідну поведінку і дискредитацію органів прокуратури Коваленка і Клевцова з роботи в органах прокуратури звільнено, а на Федорченка накладено стягнення.

★ Дніпропетровська взуттєва фабрика виробляє взуття низької якості. За три квартали минулого року торговельні організації повернули фабриці до 22 тис. пар взуття. З приводу цього у «Перці» № 2 було вміщено карикатуру «Назад — на склад». Як повідомив редакцію заступник міністра промислових товарів широкого вжитку т. Пастушок, директора фабрики Бондарєва та головного інженера Циберія за випуск недоброякісного взуття попереджено.

★ Читачі Перця повідомили про те, що Полтавське обласне управління сільського господарства формально керує роботою МТС області.

Як повідомив секретар Полтавського обкому КП України т. Базилевич, за незабезпечення керівництва МТС області заступника начальника обласного управління сільського господарства т. Волейникова з роботи знято.

perec-ua.
perec-ua.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Голова колгоспу ім. Ворошилова, Червонокам'янського району на Кіровоградщині, т. Горуля, приймаючи справи і знайомлячись із господарством, наткнувся на вітряк.

— А це що за опудало? — спитав він глузливо.

— Це — вітряк, — відповіли колгоспники.

— От темнота! — вигукнув Горуля. — У наш електричний вік — раптом допотопна техніка. Не бувати дідівським вітрякам у нашому колгоспі. Поставимо движок, збудуємо млин і матимемо борошно без вітру.

Стоїть тепер у колгоспі вітряк без крил і поволеньки руйнується. І хоч поставили тут движок і збудували млин, але він завантажений так, що колгоспникам доводиться частенько мандрувати до «сусіднього» млина за 20 кілометрів, аж до райцентра.

Доводиться й коней ганяти, і дорогий час витрачати...

Такий ото мельник з голови колгоспу т. Горулі!

І. ТРУСОВ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Розповідають, що давним-давно прийшов недбайло до роботящого сусіда і позичив казанок. По якімсь там часі повернув його дірявим. Дійшла справа до суду. Недбайло, речистий і хитромудрий, одразу виправдався: по-перше, я в сусіда казанка не брав. По-друге, повернув його цілим, а, по-третє, казанок одвіку був дірявий.

Щось подібне трапилося і з нами. Управління тресту «Радянськвугілля» віддало в депо станції Ясинувата для ремонту свій товарний вагон № 015009.

Заступник начальника Ясинуватського відділення залізниці т. Атапін, не довго думаючи, відправив наш вагон в експлуатацію.

Ми вже рік просимо: поверніть наш трестівський вагон.

А нам відповідають:

По-перше, ми вашого вагона не брали, по-друге, ми вам його вже повернули. По-третє, то не ваш вагон, а наш.

Не інакше, як попав наш вагон в руки речистого, хитромудрого недбайла.

Н. ФАСТИКОВ,
начальник вантажної служби тресту «Радянськвугілля».

Сталінська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (289) (на украинском языке). Підписано до друку 10.VII. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 02381. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2361. Тираж 125.000 прим.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Вінегрет з перцем

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Стара пісня керівників плодоовочторгу

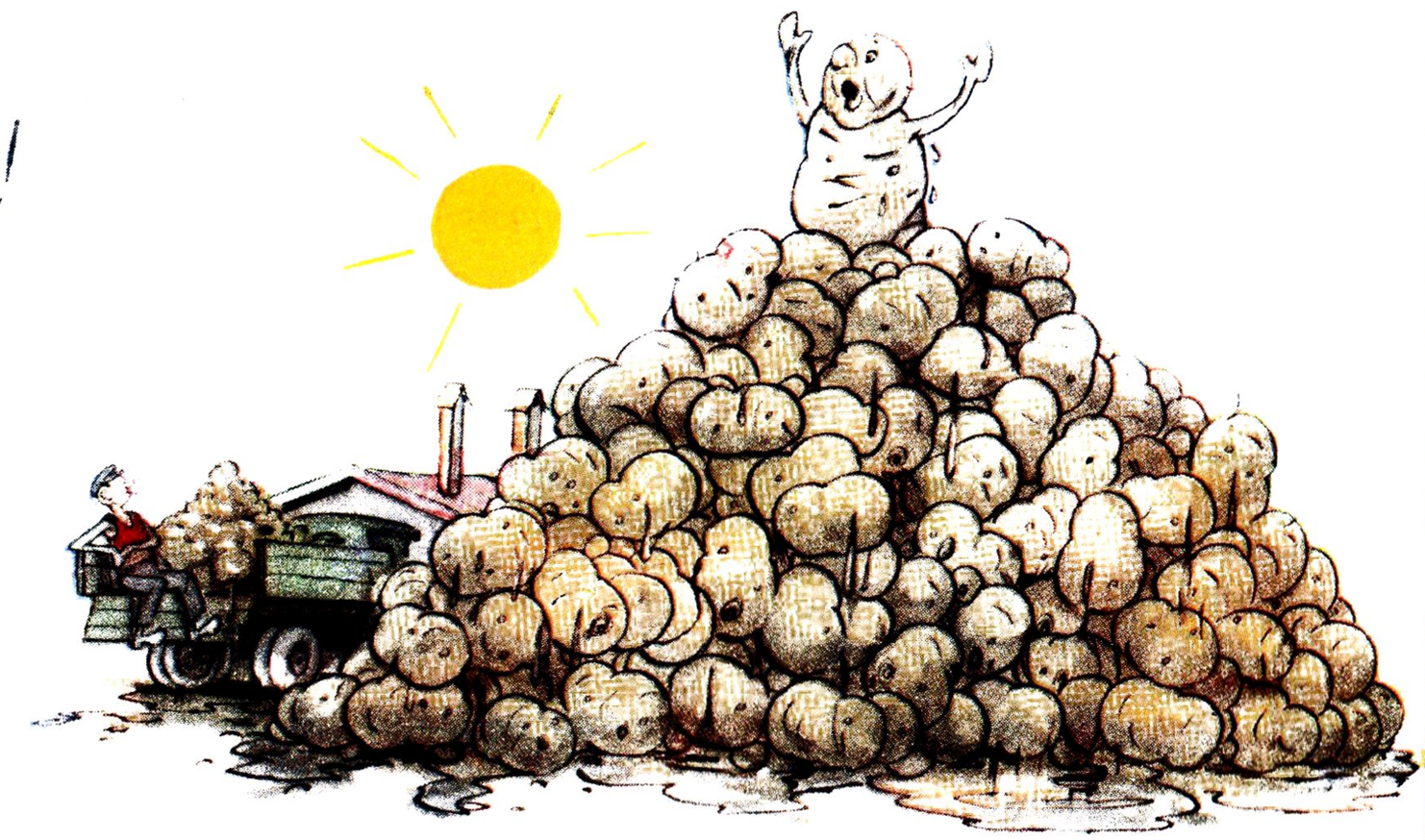

Картопля. — Ріжте мене, їжте мене, тільки не дайте пропасти!..

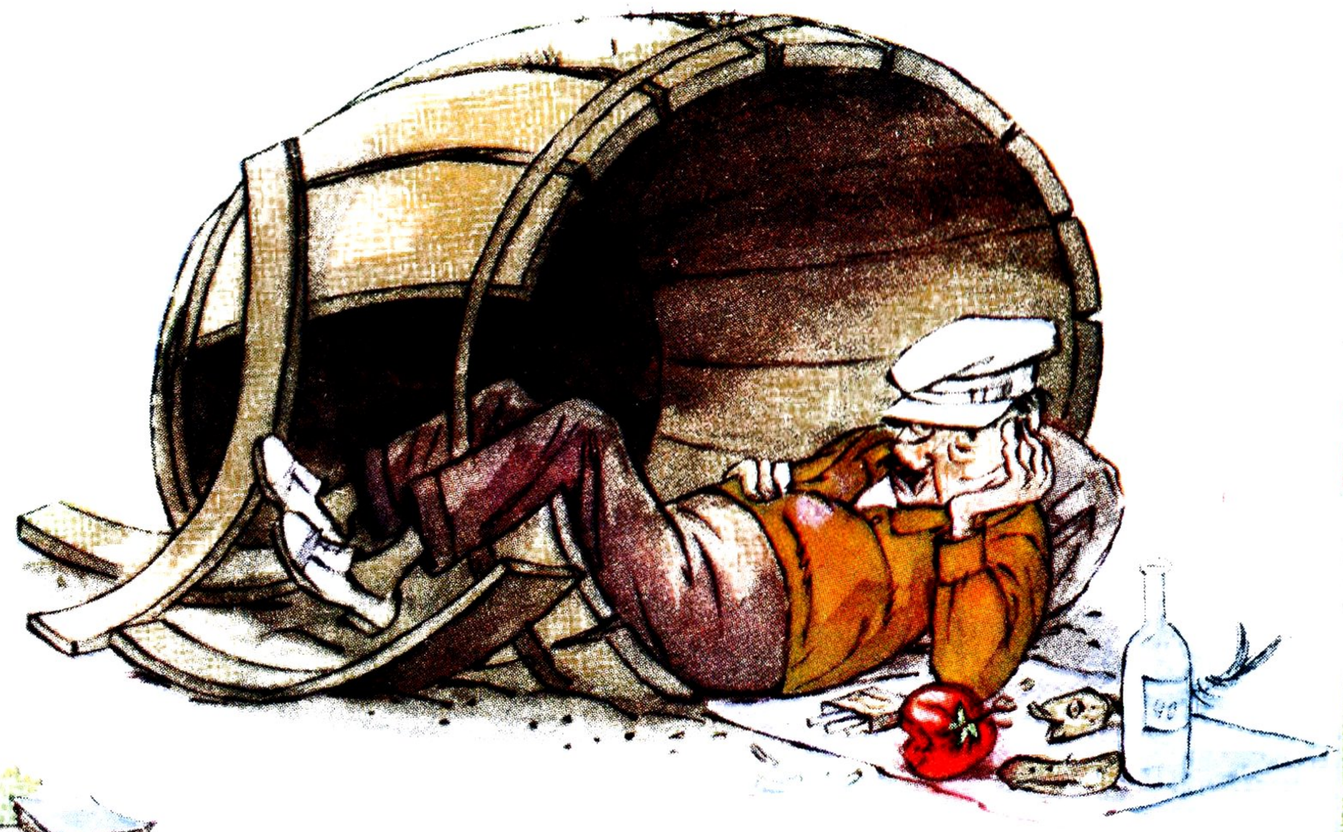

Кум заготувач, або сатана в бочці.

— Ей, дядьку, підвези!
— Не можу, місця нема!

— А за що я у вінегреті опинився? Я уже не пам'ятаю, коли овочами торгував...